

Traducere: Loredana Ștefan

Tehnoredactare: Mirela Negoită

Pentru comenzi și informații: 0341/881.647

www.edituraeduard.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KIPLING, RUDYARD

**Cartea junglei / Rudyard Kipling. - Lumina : Editura
Eduard, 2019**

ISBN 978-606-571-664-3

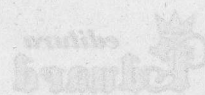
821.111

Rudyard Kipling

CARTEA JUNGLEI

Cuprins

Frații lui Mowgli.....	5
Cântecul de vânătoare al haitei Seeonee.....	41
Vânătoarea lui Kaa	42
Cântec de călătorie al tribului Bandar-log.....	83
„Tigrul! Tigrul!“	85
Cântecul lui Mowgli	111
Foca Albă.....	114
Lukannon	145
„Riki-Tiki-Tavi“	147
Cântul lui Darzee	172
Toomai al Elefanților	174
Shiv și Lăcusta verde.....	208
Servitorii Maiestății Sale.....	210

Pentru comenzi și informații: 0341/881.647

www.edituradurand.ro

www.libris.ro

FRAȚII LUI MOWGLI

Când seara vine pe aripi de șoim

Și liliacul zboară liniștit,

Turmele în grajduri dorm

Căci liberi suntem pân' la răsărit.

Acum e vremea mândriei și-a puterii,

Veniți cu ghearele și colții

Și ascultați chemarea! Răsplată să aveți

Toți cei ce Legilor Junglei vă supuneți!

Cântecul nopții în junglă.

Lăsați ora șapte într-o seară toridă în dealurile Seeonee când Tata-Lup se trezi din odihna de peste zi, se scărpină, căscă și își întinse labelle pe rând ca să alunge și cele mai mici urme de somn din vârful. Mama-Lup stătea cu nasul ei mare și gri peste cei patru pui ce se rostogoleau și scheunau, în timp ce luna lumina frumos gura peșterii unde stăteau.

– Grrrrr! spuse Tata-Lup. E vremea să pornesc la vânătoare din nou.

Era gata să o ia la goană în josul dealului, când o umbră pitică și cu o coadă stufoasă trecu pragul și spuse cu o voce mieroasă:

– Norocul să fie cu tine, o, căpetenie a lupilor! Norocul și colții albi, puternici, să fie cu nobilii tăi fii, ca ei să nu-i uite pe cei înfometăți din lumea asta.

Era șacalul Tabaqui, zis Linge-blide. Iar lupii din India îl urau pe Tabaqui pentru că toată ziua umbla să facă rele, spunea povești și își pierdea vremea mâncând zdrențe și bucăți de piele din mormanele de gunoi ale sătucului. Dar le era și frică de el, pentru că Tabaqui, mai mult ca oricare altă viețuitoare din junglă, avea tendința să fie cuprins de nebunie, iar atunci uita că i-a fost vreodată frică de careva și alerga prin junglă, înfigându-și colții în tot ce i se ivea în cale. Chiar și tigrul fuge să se ascundă când micul Tabaqui e cuprins de nebunie, pentru că nebunia este lucrul cel mai lipsit de demnitate ce i se poate întâmpla unei vietăți sălbatice. Se numește hidrofobie, dar ei îi spun «dewanee» – nebunia – și fug.

– Intră dar, și uită-te, spuse Tata-Lup, sever, dar aici nu este de mâncare, să știi!

– Pentru un lup nu este, spuse Tabaqui, dar pentru o persoană așa de umilă ca mine un os, chiar și ros fiind, e un adevărat ospăț. Cine suntem noi, Gidur-log (șacalii), să fim mofturoși și să alegem?

Se grăbi apoi către fundul peșterii, unde găsi un os de vită cu ceva carne pe el și se așeză, zdrobind osul în dinți cu bucurie.

– Multe mulțumiri pentru această masă îndestulată! spuse lingându-se pe buze. Ce frumoși sunt copiii

Măriei-Tale! Ceochimariau! Șicetinerisunt! Într-adevăr, într-adevăr, ar fi trebuit să-mi aduc aminte că fiii regești sunt ființe desăvârșite încă din pruncie.

Ei bine, Tabaqui știa la fel de bine ca oricine altcineva că nu poate fi o nefericire mai mare decât să-i complimentezi pe copiii cuiva de față cu el. Și fu foarte mulțumit să vadă cât de stânjeniți se simțeau Mama și Tata-Lup.

Tabaqui stătu liniștit, savurând năzbâtia pe care tocmai o făcuse și apoi spuse cu răutate:

– Shere Khan, Cel Mare, și-a schimbat locurile de vânătoare. Mi-a spus mie că va veni la vânătoare pe dealurile astea la următoarea lună plină.

Shere Khan era tigrul ce trăia pe lângă râul Waingunga, la treizeci de kilometri distanță de peșteră.

– Nu are niciun drept să facă asta! spuse Tata-Lup nervos. După Legea Junglei, nu are dreptul să-și schimbe locurile pentru vânat fără să anunțe din timp. Îmi va speria toată prada pe o rază de cincisprezece kilometri, iar eu – eu trebuie să vânez pentru doi acum.

– Mama lui nu degeaba l-a numit Lungri (Șchiopul), spuse domol Mama-Lup. A fost șchiop de un picior încă de la naștere. De aceea a vânat numai vite. Acum sătenii de pe valea râului Waingunga sunt mânioși pe el și vine aici să îi enerveze pe ai noștri. Sătenii îl vor căuta în toată jungla după ce el va pleca,

și noi, cu copiii, va trebui să fugim când vor da foc la ierburi. Ce să zic, foarte recunoscători îi mai suntem lui Shere Khan!

– Să-i transmit recunoștința ta? întrebă Tabaqui.

– Ieși! răcni Tata-Lup. Du-te și vânează cu stăpânul tău! Ai făcut destul rău pentru o seară.

– Plec, spuse Tabaqui, potolit. De altfel, colo, jos, în desișuri, se aude Shere Khan. Așa că puteam să nu mă mai ostenesc să vă dau vestea.

Tata-Lup ascultă și, într-adevăr, jos, în valea ce se întindea până la pârâu, se auzea geamătul sever, nervos, mârâit, al unui tigru ce nu prinsese nimic și nu-i păsa dacă toată jungla afla asta.

– Prostul! spuse Tata-Lup. Să-ți începi o noapte de lucru cu așa un zgomot! Își închipuie că vitele noastre sunt ca boii lui de pe valea Waingunga?

– Ssst! Nu vite și nici boi nu vânează în seara asta, spuse Mama-Lup. Vânează un Om.

Geamătul se schimbase într-un mârâit continuu ce părea că se aude din toate punctele cardinale. E sunetul ce îi ametește pe tăietorii de lemne și pe ȣiganii ce dorm sub cerul liber și îi atrage chiar în gura tigrlui.

– Un Om! se miră Tata-Lup, arătându-și colȣii albi. Pfui! Nu sunt destule gâze și broaște pe lac de trebuie să mănânce un om, și încă pe teritoriul nostru?

Legea Junglei, care nu dă niciun ordin fără motiv, nu dă voie niciunui animal să mănânce un om, decât

atunci când omoară ca să le arate copiilor săi cum se omoară; și atunci trebuie să vâneze în afara teritoriului de vânătoare al haitei sau al tribului de care aparține. Adevăratul motiv este că uciderea unui om înseamnă apariția omului alb călare pe elefant, înarmat, și a sute de oameni de culoare, cu goarne, mitraliere și torțe aprinse în mâini. Atunci, toată jungla are de suferit. Motivul pentru care animalele au fost de acord cu asta este că omul e finȣa cea mai slabă și lipsită de apărare dintre toate vietăȣile, și nu-i cinstit să se atingă de el. Se spune de asemenea – și este adevărat – că cei care mănâncă oameni fac râie și le cad dinȣii.

Mârâitul deveni tot mai puternic și se termină cu un „arrh!” ca atunci când tigrlu atacă. Apoi se auzi un urlet – nu ca de tigru – făcut însă de Shere Khan.

– Nu a reușit, spuse Mama-Lup. Ce s-o fi întâmplat?

Tata-Lup alergă câȣiva pași și îl auzi apoi pe Shere Khan mormăind și bolborosind sălbatic, în timp ce se tăvălea prin desișuri.

– Prostul! Nu a avut destulă minte și a sărit pe focul unui tăietor de lemne și și-a ars picioarele, spuse Tata-Lup cu un mârâit. Tabaqui este cu el.

– Ceva urcă pe deal, spuse Mama-Lup, ciulind o ureche. Bagă de seamă!

Tuȣșurile au foșnit un pic în desiș, și Tata-Lup se lăsă pe vine, gata de atac. Apoi, dacă aȣi fi fost de faȣă, aȣi fi văzut cel mai frumos lucru din lume: Lupul se opri în mijlocul saltului. Se lansase înainte de a vedea

pe ce sare și apoi a încercat să se oprească. Rezultatul a fost că a sărit în sus de-un metru jumate-doi, ca apoi să aterizeze exact în locul de unde a făcut saltul.

– Un om! țipă el. Un pui de om. Uite!

Chiar în fața lui, ținându-se de o creangă joasă, era un copilăș de culoare, în pielea goală – mai moale și mai grăsuț decât orice copil ce a venit vreodată la peștera unui lup pe timp de noapte. Se uită în ochii Tatălui-Lup și râse.

– Țsta e un pui de om? spuse Mama-Lup. N-am văzut niciodată unul. Adu-l aici!

Un lup obișnuit să-și plimbe puii poate, dacă e necesar, să ducă în gură un ou fără să-l spargă și, deși fălcile Tatălui-Lup au prins copilul, colții nici măcar nu l-au zgâriat în timp ce l-a așezat lângă puii săi.

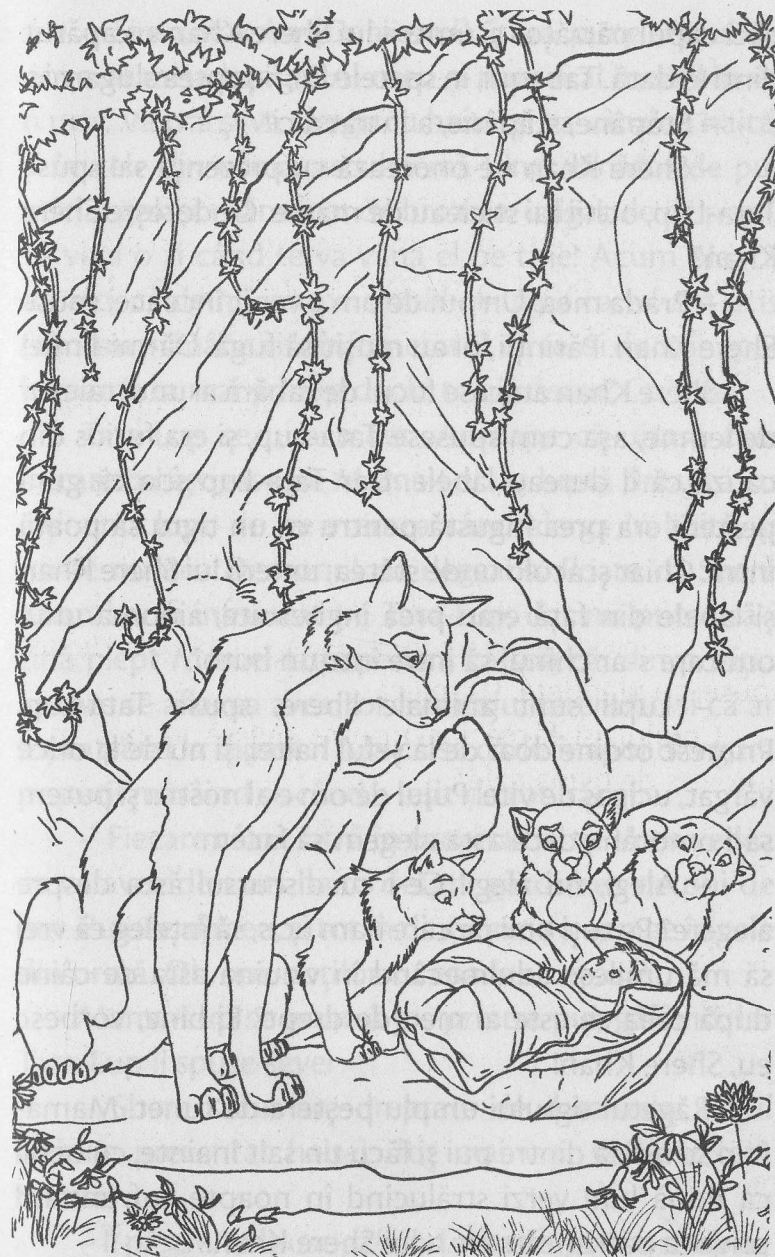
– Ce micuț este! Ce golaș este, nu are păr deloc! spuse, cu blândețe, Lupoica.

Copilul își făcea loc printre pui să ajungă mai aproape de blana caldă.

– Hei! Mănâncă împreună cu ceilalți pui ai noștri. Deci așa arată un pui de om. Oare a existat vreodată un lup care să se laude că printre puii lui a avut și un pui de om?

– Am mai auzit din când în când de așa ceva, dar niciodată în haita noastră sau în vremea mea, spuse Tata-Lup. Nu are deloc păr și aș putea să-l omor doar cu o lovitură de picior. Dar – vezi? – se uită la mine și nu-i este deloc frică.

Brusc, razele lunii nu mai luminau gura peșterii,

căci capul pătrătos și umerii lui Shere Khan au apărut dintr-o dată. Tabaqui, în spatele lui, îi șoptea slugarnic:

– Stăpâne, stăpâne, a intrat aici!

– Shere Khan ne onorează cu prezența sa! spuse Tata-Lup, ochii lui sticleau de mânie. Ce dorește Shere Khan?

– Prada mea. Un pui de om a venit încoace, spuse Shere Khan. Părinții lui au reușit să fugă. Dă-mi-l mie!

Shere Khan atacase focul de tabără al unui tăietor de lemne, așa cum spusese Tata-Lup, și era furios din cauză că îl dureau labele. Dar Tata-Lup știa că gura peșterii era prea îngustă pentru ca un tigru să poată intra. Chiar și acolo unde stătea, umerii lui Shere Khan și labele din față erau prea înghesuite, aidoma unui om care s-ar chinui să intre într-un butoi.

– Lupii sunt animale libere, spuse Tata-Lup. Primesc ordine doar de la șeful haitei, și nu de la orice vărgat, ucigaș de vite. Puiul de om e al nostru și putem să-l omorâm, dacă asta alegem să facem.

– Alegi, nu alegi! Ce-i cu discursul ăsta despre alegere? Pe toți boii pe care i-am ucis, să înțeleg că vrei să mă umilesc adulmecând în vizuina asta de câine după ceea ce este al meu de drept? Ei bine, vorbesc eu, Shere Khan!

Răgetul tigrului umplu peștera de tunet. Mama-Lup se ridică dintre pui și făcu un salt înainte, cu ochii ca două luni verzi strălucind în noapte, înfruntând privirea pătrunzătoare a lui Shere Khan.

– Și eu, Raksha (Demonul), îți răspund. Puiul de om e al meu, Lungri! Al meu și numai al meu! Nu va fi ucis. Va trăi și va alerga cu haita, și va vâna cu haita; și în cele din urmă, ascultă-mă bine, vânător de pui mici și golași, mâncător de broaște, ucigașule de pești, va veni o zi când te va vâna el pe tine! Acum pleacă de-aici, că de nu, jur pe *sambhur*-ul pe care l-am ucis (căci nu mănânc vite înfometate), că te-oi duce înapoi la mama ta mai șchiop decât te-ai născut! Cară-te!

Tata-Lup se uita mirat. Aproape că uitase ziua în care o câștigase pe Mama-Lup în luptă dreaptă cu alți cinci lupi, de pe vremea când alerga în haită, și nu se numea Demonul pe degeaba. Poate că Shere Khan l-ar fi înfruntat pe Tata-Lup, dar nu putea să-i țină piept Mamei-Lup, pentru că știa că, din poziția în care se afla, ea avea tot avantajul terenului și că ar lupta până la moarte. Așa că se dădu înapoi din gura peșterii mârâind și, când a ieșit de tot, răcni:

– Fiecare câine latră în propria curte! Vom vedea ce va avea de spus haita despre găzduirea de pui de om. Puiul e al meu, și tot în dinții mei va ajunge în cele din urmă. Oh, voi, hoților cu coada stufoasă!

Mama-Lup se aruncă jos printre pui, găfâind, iar Tata-Lup îi spuse sever:

– Shere Kahn are dreptate de data asta. Puiul trebuie prezentat haitei. Tot mai vrei să-l păstrezi, mamă?

– Îl păstrăm! spuse găfâind. A venit gol, pe timp de

noapte, singur și foarte înfometat; și totuși nu i-a fost frică! Uite, deja l-a împins pe unul dintre puii noștri la o parte. Iar măcelarul ăla șchiop l-ar fi ucis și ar fi fugit spre râul Waingunga, în timp ce sătenii de aici ar fi vânat prin toate vizuinile noastre, ca să se răzbune! Dacă să-l păstrăm? Păi să fii sigur că-l păstrăm. Stai cuminte, broscuță mică! O, tu, Mowgli – căci Mowgli, broscuța, îți voi spune –, va veni vremea când tu îl vei vâna pe Shere Khan, așa cum te-a vânat el pe tine!

– Dar ce va spune haita? continuă Tata-Lup.

Legea Junglei spune foarte clar că orice lup poate, când își întemeiază o familie, să se retragă din haita căreia îi aparține. Dar îndată ce puii lui sunt destul de mari să stea pe propriile picioare, trebuie să-i prezinte Consiliului haitei, care se ține de obicei o dată pe lună, când e lună plină. Și asta pentru ca ceilalți lupi să-i poată cunoaște. După această inspecție, puii sunt liberi să fugă unde vor și, până nu reușesc să ucidă prima vită, niciun membru al haitei nu are dreptul să-i ucidă. Pedepsa este moartea, când ucigașul este găsit; și dacă stai un pic să te gândești, ai să-ți dai seama că așa și trebuie să fie.

Tata-Lup a așteptat până când puii lui au început să alerge un pic și apoi, în noaptea în care se întâlnea haita, i-a dus pe ei, pe Mowgli și pe Mama-Lup la Piatra Consiliului – un vârf de munte acoperit cu stânci și bolovani, unde se puteau ascunde o sută de lupi. Akela, marele Lup Singuratic gri, care conducea

întreaga haită prin forță și inteligență, stătea întins pe stâncă lui, iar ceva mai jos stăteau peste patruzeci de lupi de toate mărimile și culorile, de la veterani cu blana de culoarea bursucului, care puteau doborî o ciută de unii singuri, la lupi de trei ani, cu blana neagră, care nu mai credeau că pot.

Lupul Singuratic le era conducător de un an deja. Căzuse de două ori într-o capcană pentru lupi în tinerețe, și odată fusese bătut și lăsat să moară; așa că el știa felul de a fi al oamenilor și obiceiurile lor. S-au spus foarte puține la Stâncă. Puii se rostogoleau unii peste alții în mijlocul mamelor și taților lor, și din când în când câte un lup mai în vârstă se apropia de câte un pui, se uita la el cu atenție și se întorcea la loc fără să facă zgomot. Uneori, o mamă își împingea câte un pui mai la lumina lunii, pentru a fi sigură că nu va fi trecut cu vederea. Akela striga:

– Știți legea, știți legea! Uitați-vă bine, lupilor!

Iar mamele, îngrijorate, preluau îndemnul:

– Uitați-vă, lupilor! Uitați-vă bine!

În sfârșit, și Mamei-Lup i se zbârli blana de pe gât. Pe cum se apropia momentul, Tatăl-Lup împinse broscuța Mowgli – cum îi spuneau ei – în centru, unde stătea râzând și jucându-se cu câteva pietricele ce străluceau în lumina lunii.

Akela nu și-a ridicat capul de pe labe și continua cu îndemnul monoton:

– Uitați-vă bine!